

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΟ

Είπα να πάρω τὰ παιδιὰ στὸν κήπο. Γιὰ καιρὸ δὲν ἤξερα ὅτι στὴ Λευκωσία ὑπῆρχε κήπος. Τὰ παιδιὰ ὁμῶς τῶξεραν, ἐπέμεναν. Κι' εἶπα νὰ τὰ πάω.

Ὁ «κήπος» εἶναι ἕνας χώρος ἀνοικτός, ἐκτεθειμένος σ' ὄλους τοὺς κινδύνους τριγύρω, δίπλα στὴν πιὸ πολυσύχναστη λεωφόρο.

Ὅχι μόνο δὲν ὑπάρχει πόρτα, ποὺ νὰ τὸν ἀπομονώνει, ἀλλὰ οὔτε καὶ τοίχος ἢ φράκτης εἶναι πουθενά. Ἔτσι κάνει καὶ πετάγεται κανένα παιδί στὸ δρόμο, δὲν τὴ γλυτώνει.

Ἀλλὰ οἱ κίνδυνοι δὲν εἶναι μόνο ἀπ' ἔξω. Ὁ «κήπος» εἶναι σὰν μιὰ ὀργανωμένη σειρά παγίδων γιὰ τὰ παιδιὰ. Μιὰ τσιμεντένια δεξαμενὴ μὲ πολὺ χαμηλὸ τοιχάκι, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὸ βάθος ὥστε νὰ μπορῆ νὰ πνιγῆ ἕνα μικρὸ παιδί. Ἐνα «γεφυράκι» ἀπὸ ὅπου πολὺ εὐκόλα πέφτουν τὰ παιδιὰ. Καὶ πίσω ἡ τάφος. Μοναδικὸ παιγνίδι, λίγες κούνιες στὴ σειρά.

Μόλις κατέβασα τὰ παιδιὰ μ' ἐπίασε πανικός. Τριγύριζα πίσω τους, δὲν τ' ἄφηνα λεπτό. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἄλλες μητέρες ἢ ὅσοι συνόδευαν παιδιὰ. Καὶ δίπλα τ' αὐτοκίνητα, σὰν δαιμονισμένα, ὀλοκλήρωναν τὴν... γαλήνια σκηνή.

Φυσικὰ τὴ δοκιμασία αὐτὴ δὲν τὴν ἀντέχουν οὔτε τὰ πιὸ ἀτσάλινα νεῦρα. Ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ, διαισθάνονται τοὺς κινδύνους, δὲν εἶναι ξένοιαστα. Δὲν τρέχουν, δὲν παίζουν ὅπως ὅταν νιώθουν ἀσφαλισμένα. Καὶ νὰ πῆς ὅτι ἔχει πουθενὰ κανένα δέντρο, λίγη σκιά; Παντοῦ κακόγουστο, γυμνό, τσιμέντο.

Ρίχνοντας τὸ βλέμμα γύρω καὶ ψηλά, στὶς πλούσιες πολυκατοικίες ποὺ πᾶνε νὰ μᾶς πνίξουν, ἀναρωτιέμαι: Ποῦ εἶναι ἡ μέριμνα γιὰ τὰ καημένα τὰ παιδιὰ μας; Ἡ γενιὰ αὐτὴ μεγαλώνει σὰ φυλακισμένη, ἀπὸ τοὺς τέσσερεις τοίχους τοῦ σπιτιοῦ στὸ αὐτοκίνητο, ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο στοὺς τέσσερεις τοίχους τοῦ σχολειοῦ καὶ πάλι πίσω. Μεγαλώνουμε παιδιὰ - μηχανές, γιατί ἔτσι μᾶς βολεύει. Οἱ πολυκατοικίες δὲν διαθέτουν «περιττοὺς» χώρους γιὰ πάρκα, τὰ Δημόσια Ἰδρύματα ἀσχολοῦνται μὲ πιὸ «σοβαρὰ» ζητήματα.

Ἐδῶ καὶ χρόνια ἀκούμε πῶς κτίζεται κήπος δίπλα στὸ Δημοτικὸ Θέατρο. Στὸ μεταξύ (χωρὶς νὰ ξέρουμε τί θᾶναι αὐτὸς ὁ κήπος) τὰ παιδιὰ τῆς Λευκωσίας μαραζώνουν ἀπὸ τὴν κλεισούρα. Οἱ ἄλλες πόλεις, τὰ χωριά, ἔχουν τὴ θάλασσα, τὴν ὑπαιθρο. Ἡ Λεμεσὸς ἔχει τὸν δικό της κήπο, πολὺ σοφὰ κατασκευασμένο. Ἡ πρωτεύουσα ὁμῶς εἶναι μιὰ μεγάλη φυλακὴ τῶν παιδιῶν.

ΓΛΑΥΚΗ